

Caminants sense rumb

21.54h. Feia vint minuts exactes que la policia havia arribat al lloc de l'accident. L'ambulància en feia setze. S'havia tallat el trànsit, assegurat la zona i cobert els dos cadàvers amb l'objectiu d'amagar-los de la vista dels curiosos. Els serveis sanitaris s'havien resignat a no fer absolutament res: havien mort a l'acte. Sobre l'asfalt, un abundant rastre de sang anava des del punt on el cotxe els havia atropellat fins a les restes d'aquells dos individus, uns metres més enllà.

L'agent Sabater interrogava el conductor causant del sinistre, intentant aclarir els fets. L'home, espantat encara i no pas pel cost del peatge, no entenia com havia succeït tot plegat. Estava en xoc i el sentiment de culpabilitat dificultava la tasca al mosso. Deia que havien aparegut de cop, creuant l'autopista. Que ell anava a 120 km/h i que li havia sigut impossible esquivar-los. Que entre la foscor i la boira no havia percebut aquelles dues siluetes fins que els fars de la furgoneta les havia enfocat pocs metres abans d'impactar-hi.

22.08h. La dona del cotxe vermell estava molt nerviosa. Circulava pel tercer carril, avançant la furgoneta, i ho havia vist tot des d'allà. Tot el que la boira d'una freda nit de febrer li havia permès. En Toni Sabater prenia nota del que li explicava... Però res tenia sentit. La dona afirmava que estaven posseïts, que a ningú amb les seves plenes facultats se li acudeix travessar l'autopista.

22.17h. El camioner ja els havia vist uns minuts abans caminant pel voral. Havia reduït la velocitat tot pensant que necessitava un cafè. Creia que la son li començava a fer males jugades i que aquelles dues figures no eren reals. Tanmateix ho semblaven i li havien cridat l'atenció... Qui camina per

l'autopista? Havien d'estar bojós. En fixar-s'hi millor encara es va estranyar més. Anaven geperuts, amb la mirada perduda avall, lents, sense parlar-se, obrint-se camí entre la boira com si alguna estranya força els dirigís. Absents, com si cadascun d'ells estigués en el seu propi món. I aquí van començar les teories paranormals entre els vehicles que esperaven la reobertura del trànsit. Els havien abduït uns extraterrestres? Els guiava la veu del diable?

22.23h. L'agent Grau havia estat parlant amb la noia del Mini. Havia viscut l'escena des de darrere: el xerric dels fens, els cossos colpejant la furgoneta, els esquitxos de sang que arribaven fins al seu parabrises, el bot en passar per sobre un d'aquells homes... Esgarrifada coincidia amb els altres testimonis. Allò no era natural i li terroritzava pensar que en qualsevol moment s'aixecarien els morts i seguirien caminant pel costat de l'autopista sense rumb, com ho feien tot just una hora enrere.

22.35h. Els agents Sabater i Grau intercanviaven opinions després de parlar amb tothom. Algú els havia explicat que una llum brillava a la cara de les víctimes abans de l'atropellament. Deien que allò era un signe inequívoc de bruixeria. Es preguntaven si tot i tenir una aparença humana, realment aquells dos éssers ho eren. Van revisar un cop més l'asfalt, envermellit per la sang, buscant alguna raó per la qual els dos homes fossin allà. S'obrien pas entre la boira mirant meticulosament el terra. Era una tasca desagradable i entremig de trossos de carn, algun manyoc de cabells i vidres d'unes ulleres trencades, van trobar-hi un petit aparell. Rectangular. Potser originari d'un altre planeta.

22.36h. L'agent Sabater va agafar aquell objecte misteriós. "Tranquil Toni" es deia a si mateix. "Laura, mira què he trobat" va cridar a la seva companya. Ella va acostar-se. Tenia un botó. "N'estàs segur Toni? No sabem què pot passar"

l'advertia ella. Ell va polsar-lo, insegur i espantat però convençut que allò resoldria el misteri. El rectangle es va il·luminar i en examinar-lo bé van poder-hi llegir:

Whatsapp 21:20

Pep Fabra: Vigila Joan, crec que ens hem ficat a l'autopista... i ve una furgoneta.